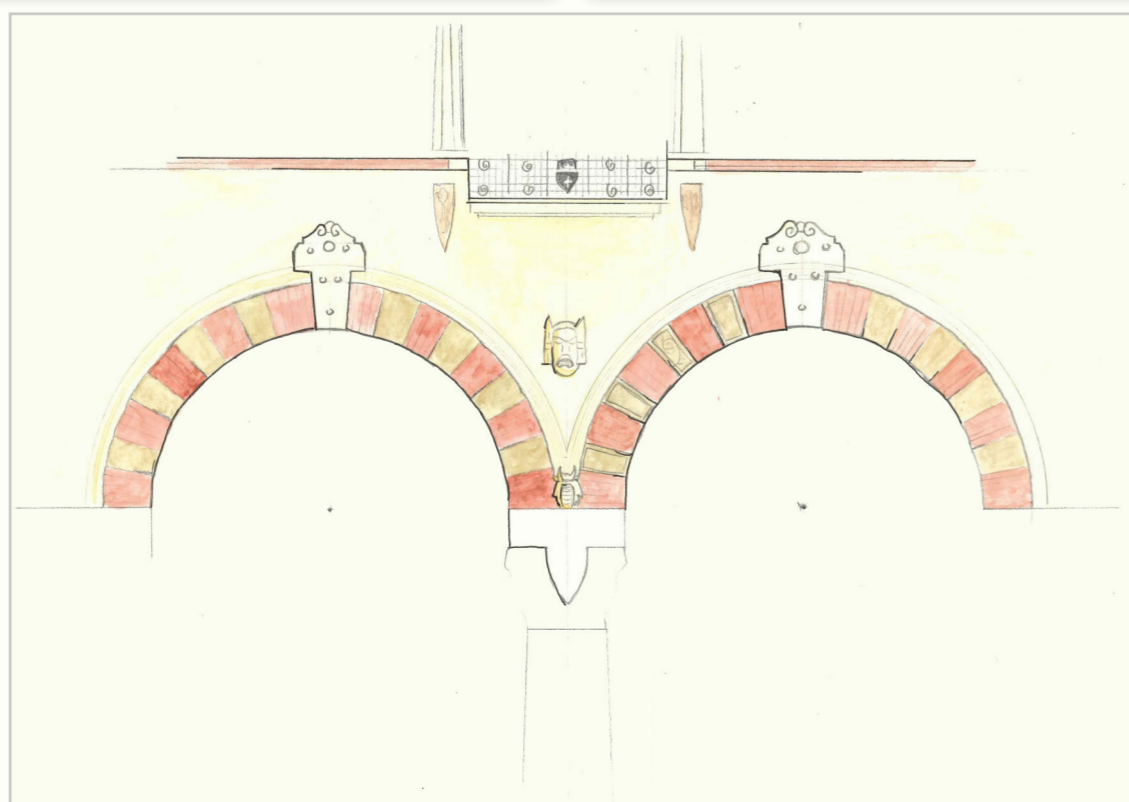
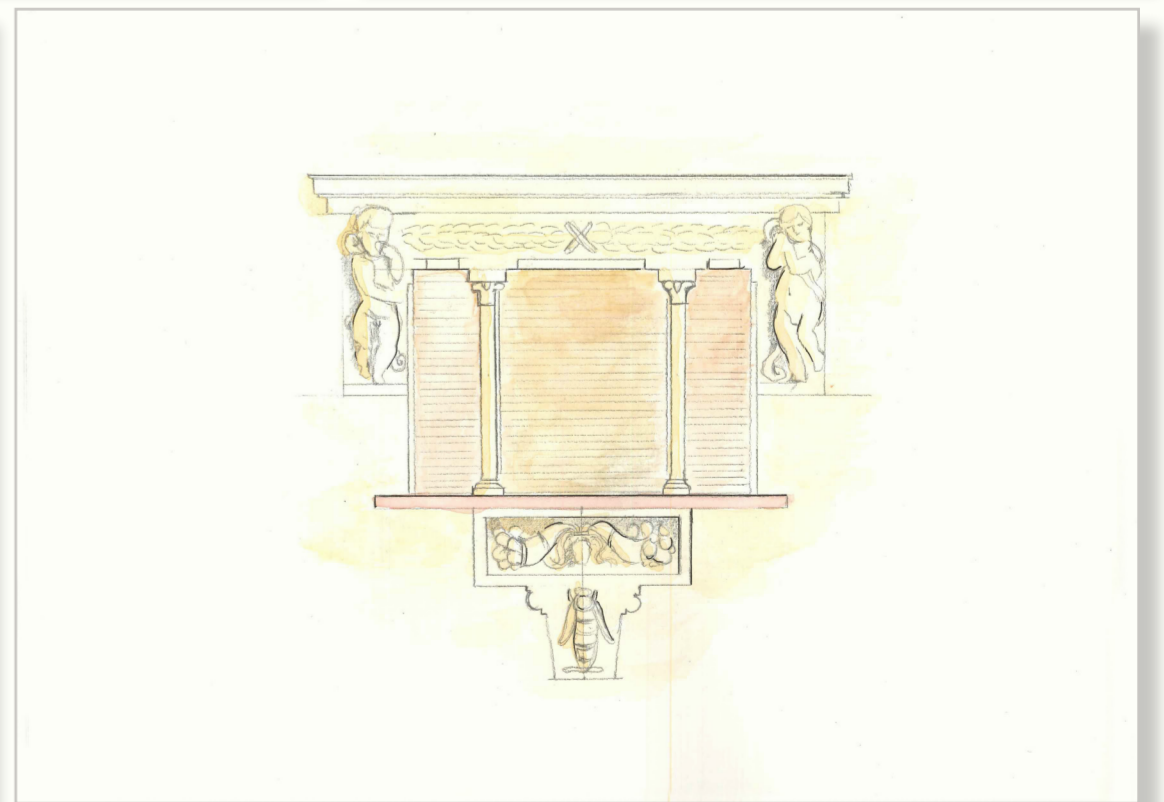
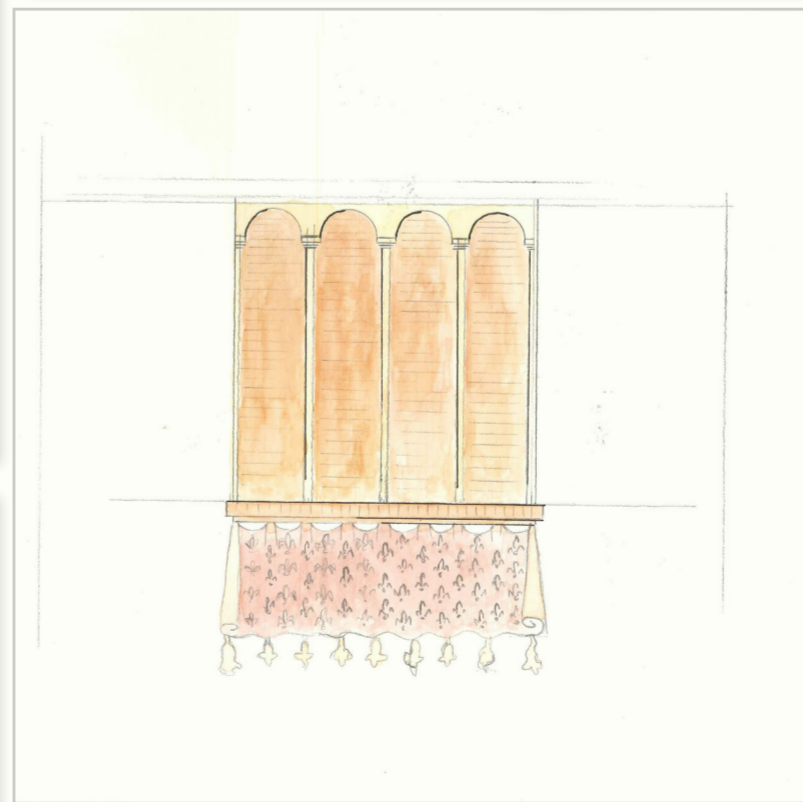
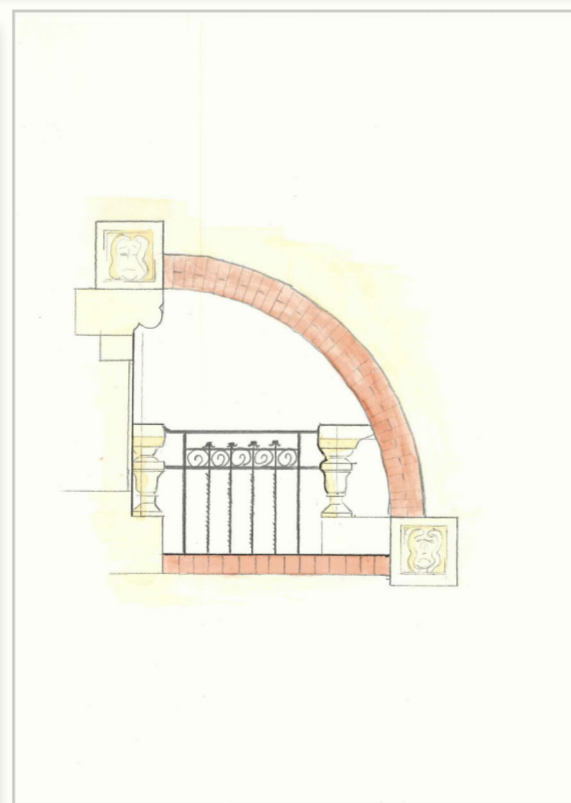
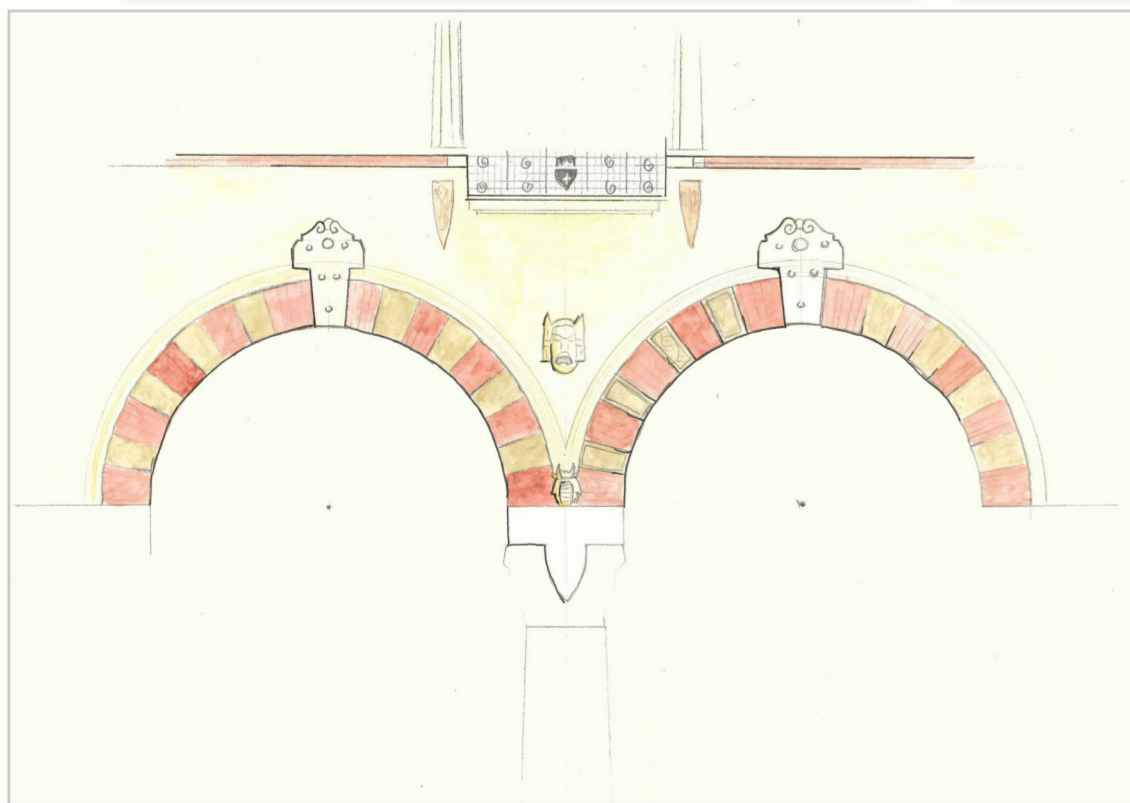
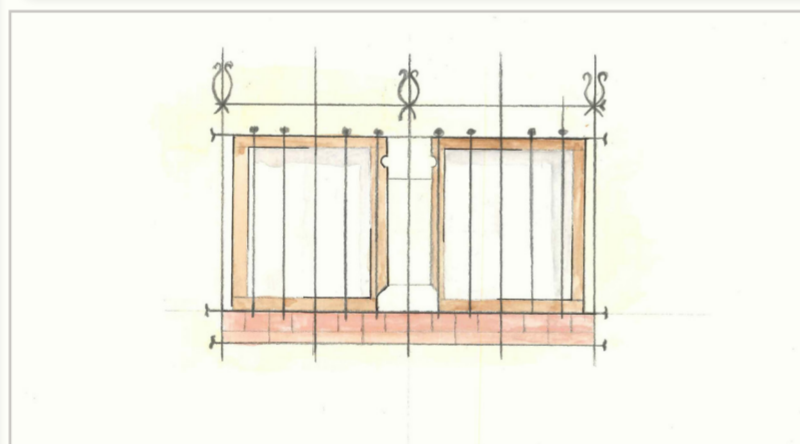
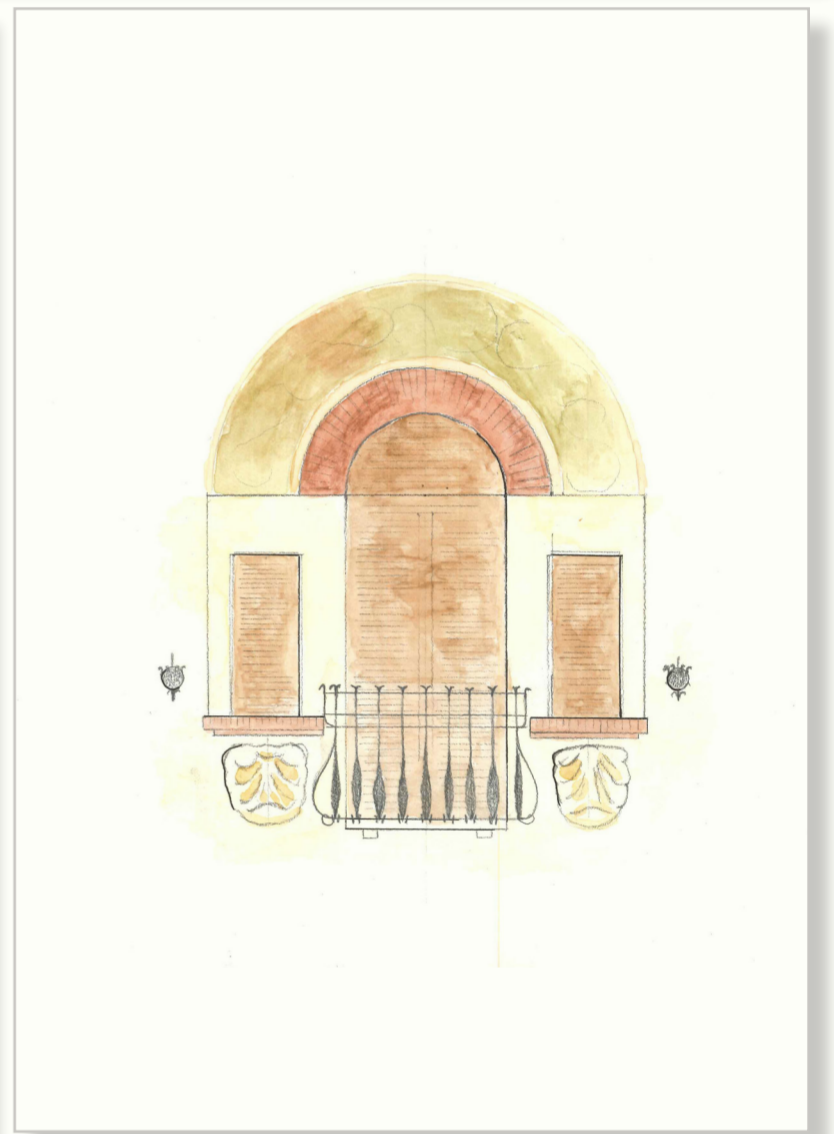
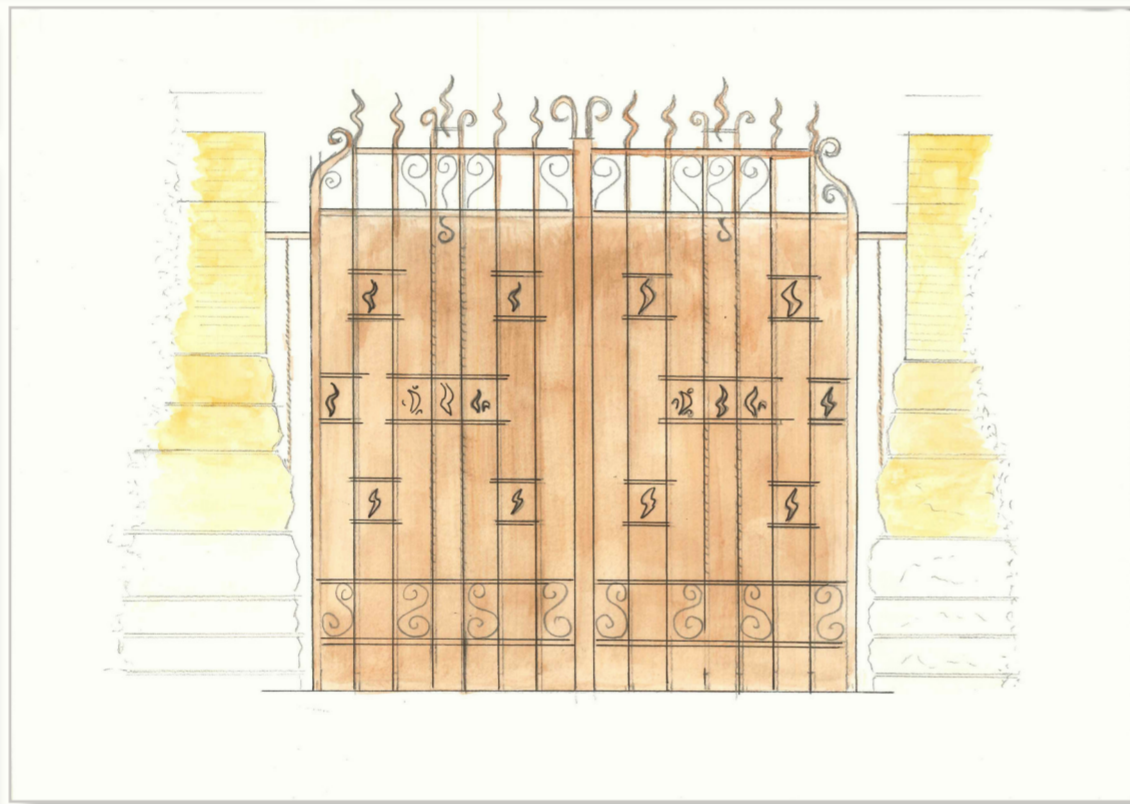
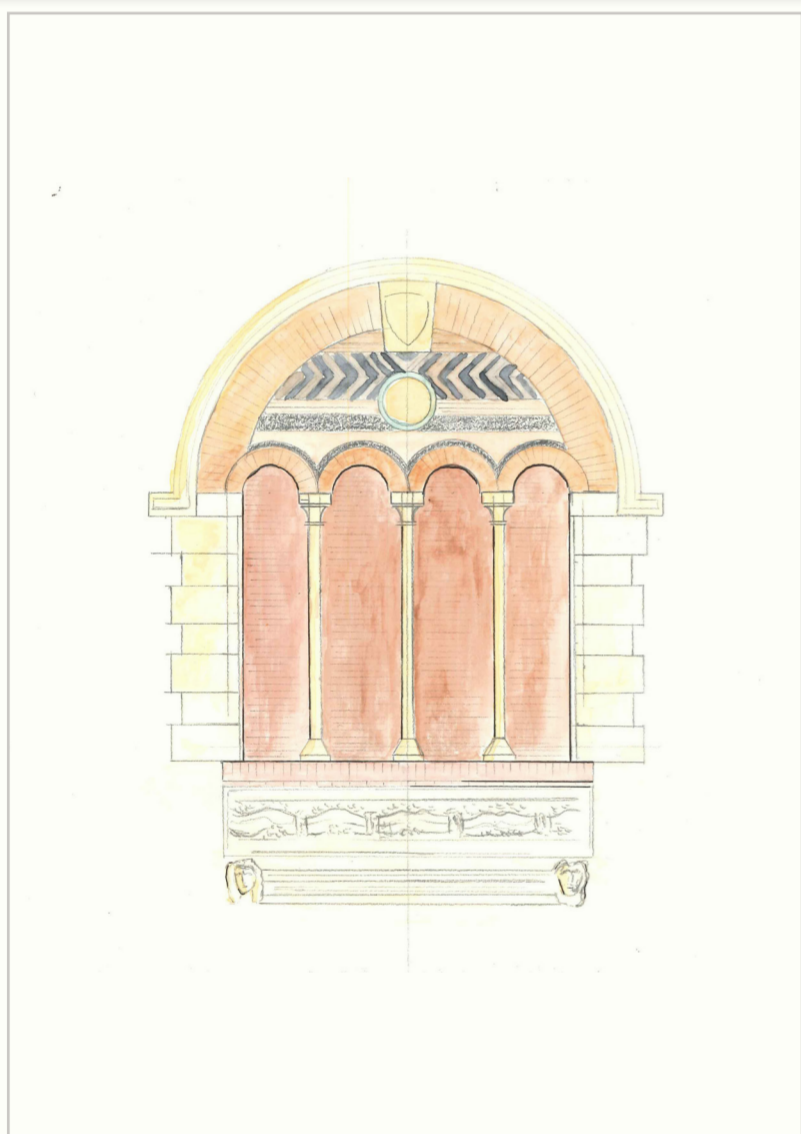

i Villini delle Fate

De trip

Jarenlang eirkelt het lot rond in mijn gedachten. Als een hersenschim, onheuglijk, onvergetelijk. Nu eirkel ik rond het lot, ik kom almaar dichterbij. Vreemde reuzen, water spuwende wezens, uitbundige fonteinën, gekantelde huizen, vervlogen tijden.

Ik wordt onrustig. Volgens mijn medereizigers ben ik al laat. Ik haast mij om te voet verder te gaan, onhandig in mijn pogingen stoot ik damen aan, ik verontschuldig mij nederig maar blijf lopen. De schemer komt op dus ik maak voort.

Er vliegen engelen, er schreeuwen duivels, kinderen laven zich aan een wolf, spinnen bewaken een deur, enorme kikkers, insecten en gevogelte omringen het huis. Het lot stelt niet teluur. Ik bekijk het vanuit alle mogelijke hoeken. Ik heb Lympus meegenomen om mij het lot te helpen herinneren. Het lot en de ironie slaan echter toe, het geheugen van Lympus blijkt vol met herinneringen van de reis. Wederom laat het lot zich mogelijk opslaan in mijn geheugen. Het is niet erg, morgen ben ik er weer.

Vandaag heb ik de ganse dag, is Lympus geheugen leeg en is de schemer ver weg. Ridder, adelaars, buffels, vlinders en zeepaarden komen mij tegemoet. De wereld van het lot blijkt nog wonderlijker dan gedacht. Dwepers passeren, helaas, ik zal het lot moeten delen. Mijn wens alleen te zijn wordt ook van binnenuit het lot verstoord. Ik wordt gadegeslagen. Toch laat ik Lympus zoveel mogelijk van het lot zien. Het is niet genoeg.

Wat achter de hagen en poorten gebeurd is maar mogelijk te ontwaren. Ondanks mogelijk volgende ogen besluit ik dat ik meer wil zien. Ik sta bij de entree van de verboden straat. De poort voor de wagens is toe maar die voor personen is open. Ik laat mijn schroom los en loop de verboden straat in. Een enkele voorbijganger lijkt niet in mij geïnteresseerd en laat me met rust. De haag is hier echter dichter en hoger en ontneemt veel van het zicht.

Ik verlaat de verboden straat en stuit op een muur van de buren. Verlost van schroom beklim ik de muur. Eenmaal boven ben ik bevrijd van dichte hagen en kan ik de meest verborgen zijde van het lot nu ook goed zien. Ik sta echter hoog en kan op elk moment worden betrapt. Ook deze poging blijft onbestraft.

Af en toe bekijk ik het lot zonder Lympus. Bij het ontbreken van de schemer slaat het lot echter opnieuw toe. Nu goed zichtbaar tonen de details nog meer details. Het lot is niet te bevatten.

Een boodschapper arriveert en de poort gaat open. Plots heb ik onbelemmerd zicht op de tuin en voet van het lot. Nog meer gedierte toont zich, haastig zet ik Lympus aan het werk. Langzaam sluit de poort zich weer, uit angst ingesloten te raken trek ik mij terug.

De korte blik op de binnenwereld smaakt naar meer. De haag blijkt niet overal even dicht. Ik ontwaar een dorstige leeuw, koning van de tuin, ragerend over nog meer fascinerende schepsels. Sporadisch begeeft een sterveling van het lot zich in de tuin. Ze lijken niet erg gastvrij. Ik concludeer dat mijn arm met Lympus door de haag zal moeten. Er lijkt meer op het spel te staan. Ik heb een gat gevonden, beducht op voorbijgangers en activiteit binnen, gaat Lympus door de haag. Ik laat hem zijn werk doen als plots...

De koning regeert.

Morgen kom ik nog eens.

Maar morgen bestaat niet meer. Tijd en ruimte hebben hun verbond verbroken. Binnen loopt op een onverklaarbare manier naar buiten. Of is het andersom? Bomen hebben ramen, het gebouw heeft vertakkingen. Ik zoek geen verklaringen meer, ik kijk enkel nog toe...

